

www.galarna.si

Jennifer Ashley: *The Wicked Deeds Of Daniel Mackenzie*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2013 by Jennifer Ashley

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

ASHLEY, Jennifer

Hudomušne pregrehe Daniela Mackenzieja. Knj. 6,
Zgodbe Škotskega višavja / Jennifer Ashley ; prevod Anja
Bakan. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ,
2017

500 izv. - Prevod dela: The wicked deeds of Daniel Mackenzie

ISBN 978-961-6982-94-8 (broš.)

COBISS.SI-ID 90392833

Jennifer Ashley

HUDOMUŠNE PREGREHE
DANIELA MACKENZIEJA

Zgodbe Škotskega višavja: 6. knjiga

Prevod:
Anja Bakan

PRVO POGlavJE

Saj nima asa.

Daniel Mackenzie je imel v roki štiri osmice, kar je potrdil z zajetnimi kupčki denarja.

Sedel je nasproti Mortimerja, ki je bil deset let starejši od njega in je bil podoben podlasici. Mortimer se je pretvarjal, da mu je mlada delivka kart na čelu mize ravnokar dala asa in s tem dopolnila njegovo lestvico. Daniel je vedel, da to ne drži.

Preostali gospodje v igralnem salonu z imenom Devetice so že odstopili od partije pokra, kar je bila najljubša igra Fentona Mortimerja. Vsi člani kluba so zdaj postavali in čakali, saj so hoteli biti priča merjenju moči med petindvajsetletnim Danielom Mackenziejem in Mortimerjem, zakrknjenim hazarderjem. V zraku je viselo toliko cigarnega dima, da bi vsakega jetika, ki bi si drznil vkorakati, na mestu pobralo.

V tem klubu se je sicer običajno igralo whist, toda Mortimer je nedavno tega predstavil poker, ameriško igro, ki se je je naučil med enoletnim

bivanjem čez lužo. V pokru je bil dober in mlade mayfairske aristokrate je kaj hitro olajšal za par tisočakov. Pa so še vedno prihajali k njemu, se željno hoteli naučiti igre. To partijo je začelo enajst gospodov, ki pa so drug za drugim odstopali, dokler nista ostala le še Daniel in Mortimer.

Daniel je karte odložil na mizo s sprednjo stranjo navzdol, da vohljava sodrga v klubu Mortimerju ne bi izdala, kaj ima v roki. Pobral je še nekaj bankovcev in jih položil pred svoje karte. »Izenačim in zvišam za dvesto funtov.«

Mortimer je postal malce zelenkast, a je denar primaknil k Danielovemu.

»Še enkrat zvišam,« je rekel Daniel. Vzel je še en sveženj bankovcev in jih položil na že tako zajeten kupček. »Lahko kriješ tole?«

»Lahko.« Mortimer ni izvlekel nobenega kovanca ali bankovca več, saj je očitno upal, da mu ne bo treba.

»Si prepričan?«

Mortimer je priprl oči. »Kaj pa govoriš, Mackenzie? Če bi rad na samem preveril mojo poštenost, ti bom z veseljem odgovoril.«

Daniel se je zadržal, da ni zavil z očmi. »Kar mirno, poba.« Z držala tik poleg je vzel cigaro in povlekel. »Verjamem ti. Kaj imaš?«

»Najprej ti pokaži.«

Daniel je pobral karte in jih brezbrizno obrnil. Štiri osmice, en as.

Moški okrog njega so sočasno zastokali, delivka se mu je nasmehnila, Mortimer pa je postal bled kot stena.

»Preklete. Res sem bil prepričan, da jih nimaš.« Prikazale so se tudi Mortimerjeve karte – desetica, fant, dama, sedmica in trojka.

Daniel je pograbil svoj denar in pomežiknil delivki. Bila je resnično ljubka. »Za preostanek mi lahko napišeš zadolžnico,« je rekel Mortimerju.

Ta si je omočil ustnice. »Torej, Mackenzie ...«

Ni mogel pokriti dolga. Kakšen bedak pa je stavil svoj zadnji belič, če ni imel zmagovalne kombinacije? Mortimer bi se moral že pred nekaj partijami sprijazniti s porazom in oditi.

Ampak ne, Mortimer je samega sebe prepričal, da je pri pokru mojster pretvarjanja in da bo ogulil naivnega mladega Škota v kiltu, ki je nocoj vkorakal v klub.

Mrkoben možakar, ki je stal ob vratih, je zlovešče pogledal Mortimerja. Daniel je sklepal, da je silak Mortimerju posodil denar za nocojšnjo igro ali pa da vsaj dela za tistega, ki mu je res. Orjak ni bil zadovoljen, da je Mortimer ravnokar vse zaigral.

Daniel je vstal izza mize. »No, saj ni važno,« je rekel. »Tisto, kar si mi še dolžan, kar obdrži v nekakšno zahvalo za prijeten kvartaški večer.«

Mortimer se je namrščil. »Jaz vedno plačam svoj dolg, Mackenzie.«

Daniel je ošinil orjaka na drugi strani sobe in pritajil glas. »Rekel bi, da boš plačal še dosti več, če se urno ne pobereš od tod. Koliko si mu dolžan?«

V Mortimerjeve oči se je naselil hlad. »Te nič ne briga.«

»Ne bi rad videl, da bodo nekoga zmleli v sončni prah samo zato, ker sem imel pač srečo pri kartah. Koliko si mu dolžen? Tisto ti bom vrnil. Dolžen si lahko meni.«

»Da bi imel obveze do *Mackenzieja*?« je besno bučal Mortimer.

No, Daniel je vsaj poskusil. Priigrani denar si je zatlačil v žep in od delivke vzel svoj površnik. Pomagala mu ga je ogrniti, in ko mu je poravnala ovratnik, je z dlanjo pomenljivo spolzela čez njegova ramena.

Spet ji je pomežiknil. Enega od bankovcev, ki jih je ravnokar zaslužil, je na drobno prepognil in ji ga vtaknil za životec.

»No, prav.« Daniel je vzel svoj klobuk od dame s slokimi prsti, ki se mu je še topleje nasmehnila. »Upam, da boš za kočijaža na svojem pogrebu še zmogel kak belič, Mortimer. Lahko noč.«

Obrnil se je in hotel oditi, v tistem pa so ga obkolili Mortimerjevi prijatelji.

»Premislil sem si,« je rekel Mortimer in se trpko

nasmihal. »Fantje so me spomnili, da vendarle imam nekaj ponuditi v zameno. Za, reciva, zadnja dva tisočaka.«

»O, res? Kaj pa? Avtomobil?« Zadnje čase se je bilo vredno ukvarjati edino s tem, je pomislil Daniel.

»Nekaj boljšega,« je odvrnil Mortimer. »Damo.«

Daniel je potlačil vzdih. »Ne potrebujem kurtizane. Ženske si znam najti tudi sam.«

In to zlahka. Samo pogledal jih je, pa so se zgrinjale k njemu. Vedel je, da je za njegovo privlačnost deloma zaslužno njegovo bogastvo, delno pa to, da je bil član slavne družine Mackenzie in da je bil vojvodov nečak. Toda nikdar ni oporekal vzgibom te ali one dame; samo užival je.

»Ni kurtizana,« je govoril Mortimer. »Nekaj posebnega je. Boš videl.«

Mogoče kakšna igralka. Verjetno bo medlo uprizorila kakšen Shakespearov monolog, Daniel pa se bo moral nasmihati in zatrjevati, da je vredna vsakega penija.

»Kar obdrži denar,« je dejal Daniel. »V zameno mi daj konja ali svojega najboljšega slugo – nisem izbirčen.«

Mortimerjevi prijatelji se niso premaknili. »Žal moram vztrajati,« je rekel Mortimer.

Enajst proti enemu. Če bi se Daniel upiral, ne bi dosegel drugega kot obtolčene členke. Nobene

posebne želje ni imel, da si polomi roke, saj je moral še dodelati svoj stroj in poprijeti za francoza.

»Naj ti bo,« je rekel. »Ampak preden sprejemem plačilo dolga, hočem sam oceniti kakovost blaga.«

Mortimer se je strinjal. Daniela je pospremil ven in ga ob tem tlesknil po ramenu, Daniel pa se je komaj zadržal, da se ni otresel njegove dlani.

Odpravila sta se do Mortimerjeve kočije, pri čemer so ju Mortimerjevi pajdaši obdali kot zid. Ko so zapuščali Devetico, je Daniel opazil, da se je tisti orjak izmuznil skozi vrata in jim sledil.

Mortimer ga je skozi megleno mesto popeljal v ugledno četrt severno od Oxford Streeta, tam pa se ustavil v tihi uličici blizu Portman Squara.

Ura je bila dve zjutraj in ulica je bila tiha, v hišah tema. Za njihovimi okni so spali ugledni gospodje, ki se bodo zgodaj prebudili in se odpravili v službo v središče mesta.

Daniel je sestopil s kočije in se zazrl gor proti zatemnjenim oknom. »Zdajle gotovo spi. Pustiva to za jutri.«

»Bedarija,« je rekel Mortimer. »Kadarkoli pridem, me sprejme.«

Stopil je do črno prepleskanih vrat in s palico potrkal. Nad njimi se je zasvetila luč in nekdo je odstrl zaveso. Mortimer je pogledal gor, nepotrpežljivo zakrilil in spet potolkel po vratih.

Zavesa se je zagnila in luč zbledela. *Tok, tok, tok* je delala Mortimerjeva palica. Daniel je prekrižal roke in se komaj zadržal, da mu palice ni izpulil iz rok in je zlomil na kolenu. »Kdo živi tu?«

»Jaz,« je odvrnil Mortimer. »No, hiša je moja. Se pravi, last moje družine. Oddajamo jo madame Bastien in njeni hčerki. Za malenkost nižjo najemnino sta se strinjali, da bosta zabavali mene in moje prijatelje, kadarkoli hočem.«

»Pa četudi je to sredi noči?«

»Še zlasti sredi noči.«

Mortimer se je nasmehnil – samozadovoljen domišljav Anglež. Dami v tej hiši sta morali biti kurtizani. Mortimer jima je znižal najemnino in za to sta mu morali vračati v naturalijah.

Daniel se je obrnil nazaj h kočiji. »Tole ni vredno dveh tisočakov, Mortimer.«

»Bodi potrpežljiv. Boš videl.«

Vtem so prišli tudi preostali Mortimerjevi prijatelji in se nagnetli naokrog, tako da se ni bilo mogoče prebiti do kočije. Orjak je bil prav tako še vedno navzoč in je oprezal iz senc malce naprej v ulici.

Vrata so se odprla. Služkinja, ki se je očitno zelo na hitro oblekla, je stopila vstran in gospode povabila naprej. Bolj okajeni v družini so se hoteli malce zadržati in si ogledati, kako bi jim bila lahko ona v zabavo, toda Daniel se je trdno razkoračil

pri vratih in jim zaprl pot do nje. Pomaknili so se naprej in pozabili nanjo.

Mortimer je družbo odpeljal do dvokrilnih drsnih vrat na koncu hodnika in jih odprl. V prostoru za vrati je Daniel s koticom očesa opazil nekakšne ihtave gibe, a še preden mu je Mortimer pomignil, naj vstopi, je nad sobo legel spokoj.

Vstopila sta v jedilnico. Stene so bile prelepljene z zlatimi, modrimi in zamolklo oranžnimi črtastimi tapetami, katerih številne barve so žarele v soju ognja v kaminu. Nadnje se je temačen spuščal plinski lestenec, na dolgi, prazni mizi pa je bil zgolj en svečnik s tremi svečami. Mlada ženska je vžigalico ravno kar približala k stenju.

Ko je gorela še tretja sveča, je upihnila vžigalico in se zavrnila. »Globoko obžalujem, da ste morali čakati, gospodje,« je rekla z glasom, v katerem je bila le sled naglasa. »Bojim se, da moja mati ne more vstati. Zadovoljni boste morali biti tudi z menoj.«

Kaj so v odgovor dejali Mortimer in preostala gospoda, Daniel ni slišal. Ničesar ni mogel slišati. Tudi videl ni ničesar razen ženske, ki je pokončno stala za svečnikom, še vedno držala dolgo vžigalico, na obrazu pa ji je igral angelski nasmeh.

Ni bila lepotica. Daniel je videl lepše obraze v igralnicah Monte Carla in v kabaretu Moulin Rouge v Parizu. Videl je že vitkejše plesalke ali pa

razne cvetke, ki so se smukale po igralnicah St. Jamesa in Monaka ter gospode vabile k igri.

Ta mladenka je imela oglat obraz, ki pa ga je omehčala griva temnih las, spetih v pompadorsko pričesko, iz katere se je izvilo nekaj posameznih kodrastih pramenov. Nos je imela malenkost predolg, usta malce preširoka, ramena in roke preveč zaobljene. Najlepše na njej so bile oči, popolnoma sorazmerne z njenim obrazom in temno modre v soju sveč.

To so bile oči, ki bi jih moški lahko gledal vso noč in se zjutraj ob njih zbudil. Ob zajtrku bi čez mizo zrl vanje in nato še pri večerji, vseskozi pa bi razmišljal o tem, da jih bo znova gledal vso noč.

Ni bila kurtizana. Kurtizane so začele moškega zapeljevati v trenutku, ko je stopil v prostor. Z elegantnimi gibi nežnih prstov so nakazovale, da so taisti prsti prav tako elegantni tudi med raziskovanjem moškega telesa. Kurtizane so privabliale, brez besed namigovala, vsak gib in vsak izraz so izkoristile za to, da so moškega omrežile.

Ta ženska je stala kot vkopana in njena telesna govornica z ničimer ni vabila moških, naj vstopijo, kljub njenim besedam in smehljaju. Ko se je obrnila in vžigalico zalučala v kamin, so bili njeni gibi resda elegantni, toda to je bilo prirojeno, ne naučeno.

Nosila je preprosto modro satenasto obleko, ki ji je razgaljala ramena, a obleka ni bila nič manj spodobna od kakršnekoli oprave, ki bi si jo nemara nadela kakšna dama iz te soseske za večerjo ali obisk gledališča. Njeni preprosto speti lasje niso bile okrašeni s trakovi ali dragimi kamni. Zaradi nezapletenega sloga je temna griva dajala vtis, da bi se lahko vsak hip razlila po dlaneh tistega srečneža, ki izvleče lasnice.

Zdaj je mladenka razširila roke in pogledala molčeče moške. »Izvolite sest, gospodje, pa bomo začeli.«

Daniel se ni mogel zganiti. Njegova stopala so se vrstla v tla in ga niso več ubogala. Hotela so, da vso noč ostane na mestu in zre v to žensko.

Mortimer se je nagnil k Danielu. »Vidiš? Ti nisem rekel, da se splača?« Odhrkal se je. »Daniel Mackenzie, naj vam predstavim mademoiselle Bastien. Ime ji je Violette, francoska oblika imena. Mademoiselle, to je Daniel Mackenzie, sin lorda Camerona Mackenzieja in nečak vojvode Kilmorganskega. Saj mu boste pričarali pošteno predstavo, ali pač? Kako lepo.«

Ko je moški po imenu Daniel Mackenzie prišel okrog mize in pogumno stopil k Violet, ji je vzelo dah. Gospod Mackenzie ni storil ničesar, samo gledal jo je in stegnil roko v pozdrav. Pa vendarle

ji je v njegovi bližini zagomazelo po vsakem centimetru kože in ob vsakem vdihu ji je grozila zadušitev.

Škot, je v hipu pomislila in s pogledom ošvrknila modro-zeleni karirasti kilt pod modnim črnim plaščem in slonokoščenim telovnikom. *Bogat*, glede na drago blago in glede na to, kako se je plašč oklepал njegovih širokih ramen. Delo krojača, pa ne kakšnega poceni vajenca. Ta oblačila je ukrojil in sešil mojster. Gospod Mackenzie je bil vajen le najboljšega.

Od vseh drugih v prostoru je bil višji za najmanj glavo, bil je izklesanega obraza, nos bi bil na kateremkoli drugem moškem videti velik, ob pogledu na njegove oči pa je otrpnila. Violet se ni znala odločiti, kakšne barve so v tej svetlobi – lešnikove? Rjave? – toda bile so osupljive. Tako osupljive, da je samo stala in strmela vanj, ne da bi mu segla v ponujeno roko.

»Daniel Mackenzie, vam na uslugo, mademoiselle.«

Rahlo, očarljivo se ji je nasmehnil, njegove oči so jo privabliale, jo nepremično držale v šahu.

Tule vsekakor preži nevarnost.

Speča groza se je zdramila, toda Violet jo je potlačila. V tem trenutku si ni mogla privoščiti nezbranosti. Dol je prišla zato, da ustreže Mortimerju in da je lahko njena mama varno

ostala v zgornjem nadstropju, potem ko jo je ob Mortimerjevem razbijanju po vratih malone zgrabila histerija. Violet, ki je zmogla obvladati več sto razjarjenih ljudi, željnih krvi, je sredi noči vsekakor zmogla opraviti tudi z manj kot ducatom napol okajenih gospodov z Mayfaira.

Gospod Mackenzie je bil pač še eden od Mortimerjevih puščobnih prijateljev. A ko mu je Violet pogledala v oči, je videla obrambni zid za njimi. Ta moški je svoje skrivnosti razkrival le redkim. Težko ga bo prebrati, kar utegne biti težava.

Gospod Mackenzie je še vedno čakal in ji molil roko. Violet je z dlanjo končno zdrsnila v njegovo orokavičeno dlan, kar je storila počasi in pomenljivo.

»Lepo pozdravljeni,« je dejala uradno, v brezhibni angleščini. Že davno tega je ugotovila, da raba pravilne angleščine krepí lažni vtis, da je Francozinja od glave do pet.

Daniel si je s svojo veliko dlanjo njeno ponesel k ustnicam. »Očaran sem.«

Ko so njegove ustnice hitro, vroče oplazile njene prste, so obenem vžgale iskro, ki bi se lahko kosala s tisto ravnokar odvrženo vžigalico. Violetini živci so se napeli kot struna in po dolgem zadrževanju je vendarle morala zajeti sapo.

Plitvi vdih se ji je zazdel glasen, toda Mortimerjevi pajdaši so pošteno rogovilili, medtem ko so si slačili plašče in debatirali o tem, kje bo kdo sedel.

Daniel se je zazrl naravnost v Violet, jo izzival, vabil. *Pokaži mi, kdo si*, je govoril njegov pogled.

Violet bi si morala to misliti o *njem*. Naj je bil ves svet še tako prepričan o teh ali onih sposobnostih Violette Bastien, spiritualistke in medija, je sama vedela, da je njen pravi dar branje ljudi.

Človeka je morala samo nekaj trenutkov preučevati, pa je razumela, kaj ima rad in česa ne, česa si želi z vsem srcem in kaj bi storil, da to dobi. Teh veščin se je dodobra naučila od Jacobija v zanikrnih pariških uličicah, saj je bila njegova najboljša učenka.

Toda gospoda Mackenzieja ni mogla prebrati. Nikogar ni spustil za svoj zastor, vsaj ne zlahka. Ko pa ga je ...

Ko pa ga je, so se razkrili celi svetovi.

Violet je sunkoma odtegnila roko in se obrnila k drugim. »Prosim, gospodje,« je rekla in se trudila obdržati miren ton.

Ravno je sedala na stol, ko je ugotovila, da ima Daniel Mackenzie roko na naslonjalu. Prisilila se je, da je umaknila pogled z njega in sedla, hkrati pa se je trudila, da se ne bi zmenila za toploto njegovega telesa tik zraven, za zavihek odpetega plašča, ki jo je

oplazil po ramenu. Daniel ji je stol z vznemirjujočo močjo pomaknil bliže in spet ji je vzelo sapo.

Violet je drhteče dlani položila na mizo in iz gladke površine poskušala načrpati mirnost. Morala je dajati vtis popolne zbranosti, prijaznosti in ustrežljivosti.

V resnici pa je v njej besnelo. *Sovražim tole, sovražim! Zakaj hudiča naju ne pustijo pri miru?*

Zbranim je namenila privlačen pogled. »Bi bili tako prijazni, gospodje, in mi pustili še kakšen trenutek, da se pripravim?«

Gospodje so se brez nadaljnega strinjali. Številni so že bili tukaj, večinoma kot Mortimerjevi povabljeni, toda nekateri so se vrnili na lastno pest, na zaseben posvet z Violet in njeno mamo.

Gospod Mackenzie je sedel k Violet in jo pogledal v oči. »Pripravite za kaj?«

Odgovoril mu je gospod Ellingham, eden od Mortimerjevih prijateljev: »Za stik s tistimi onstran, kakopak.«

Daniel pogleda ni odmaknil z nje. »Onstran česa? Sobe?«

»Tega sveta,« je nepotrpežljivo rekel Ellingham. »Ona je vendar medij, kolega. Niste vedeli? Madame in mademoiselle Bastiene sta najbolj znana medija v Londonu.«

DRUGO POGLAVJE

Razočaranje, ki je poblisknilo v Danielovih očeh, jo je zaskelilo. Zelo jo je zaskelilo. Ni vedela, zakaj si tako žene k srcu, kaj si o njej misli moški, ki ga dotlej še ni videla, pa vendar je bilo tako.

Številni ljudje niso verjeli v spiritualizem in so se posmehovali vsemu, kar sta počeli Violet in njena mati. Niso verjeli, da lahko izkušen medij nagovori tiste za tančico onstranstva, da lahko tolažeča sporočila pokojnih prenese njihovim preživelim.

Saj je vseeno, je zategnil Violetin notranji glas. Saj tudi ti ne verjameš.

Vedela je, da še nikdar ni začutila hladnega dotika z onega sveta ali drhteče ekstaze, ki se ji je njena mati predajala v transu. Še nikoli ni videla duha ali duše umrlih, še nikoli je ni nihče od teh nagovoril ali kam potrkal ali storil česa podobno uporabnega, kar znajo pač početi duhovi.

Se je pa naučila zelo, zelo dobro pretvarjati, da vse to zna.

Ne bi je smelo motiti, da ji gospod Mackenzie ne verjame. Jacobi ji je dejal, naj se nikdar ne prereka

z nejevernimi, temveč naj jim obrne hrbet in gre naprej do naslednje tarče.

Morala bi odmisliti gospoda Mackenzieja ter se osredotočiti na preostale gospode, da bi se čutil po svoje odrinjenega, da bi podvomil o lastni nejeveri.

Zakaj se torej Violet ni vzvišeno nasmehnila, se prezirljivo namrdnila in se obrnila stran? Zakaj je še vedno hotela gledati njega, mu pojasniti, da to počne zaradi golega preživetja, in ga rotiti, naj ji tega ne zameri?

Daniel se je s komolcem naslonil na mizo, da se je dragoceno blago njegovega plašča raztegnilo. »Onstranstvo, kaj? To bi pa rad videl.«

Mortimer je rekel: »Torej si boš napasel oči. Prav zato sem ti rekel, da je vredna več kot avtomobil ali konj.«

Avtomobil ali konj? V njej je zavrelo od besa. Želela si je, da bi res imela vse tiste sposobnosti, kot je trdila, zato da bi preklela in uročila Mortimerja, da do konca svojih dni živi kot zajec ali pa da vsaj dosledno razočara vsako damo, ki jo pelje med rjuhe. *Konj, bog se usmili.*

Gospodje so končno nehali govoriti, vse je zamrlo in opazovali so jo, medtem ko se je pripravljala. Violetina priprava je bila del predstave – ko je zaprla oči in nekajkrat globoko zajela sapo, da se umiri, so se ji prsi močno stisnile ob tesni životec. Stranke so se krasno zmedle.